

Nagy halak nyomában, avagy júliusi ponytvadászat a harsányi horgásztavon!

A horgásztó rendszer a Bükk déli lejtőinek ölelésében helyezkedik el Harsány községben. Festői környezetben elterülő horgászparadicsom. Magával ragadó örök élmény, csendes, nyugodt és festői környezet, hatalmas pontyok! Ezekkel a szavakkal szokták jellemezni a Miskolctól mindössze 10km-re található Harsány községében található Harsányi Horgásztó néven közismert horgászparadicsomot, ide érkező horgászok!

Nos, a kezdet sem volt egyszerű, a horgászhelyeket már előző év decemberében le kellett foglalni, mert hiszi az olvasó vagy sem, annyira közkedvelt ez a tó a bojlis horgászok körében, hogy januárban már egyetlen hely sem volt kiadó a 2015. évre.

Négyen vágtunk neki a két napos kalandnak. Ketten Miskolc közeli barátaink, és mi dunántúliak. Az autótól közel - 4 óra - egy örökkévalóságnak tűnt. Amint megérkeztünk a gyönyörű táj és a házigazdák szívélyes fogadtatása elfeledtetett minden megpróbáltatást és kellemetlenséget. A környezet szépsége magával ragadott minket, látszik az ember és a természet itt újra egymásra talált, a horgász nagyszerű harmóniában élhet együtt a természettel.

A tavon nagyüzem volt. Éppen egy nemzetközi verseny kellős közepébe csöppentünk. Sajnos a versenyzők nem fogtak még akkor értékelhető halat (10 kg felett), ez rossz előjel volt számunkra is.

Elfoglaltuk az erő lábánál a helyeket, sátor állítás, kipakolás, szerelés és végül a botok és a horgok is a vízbe kerültek. A

halak pedig nem voltak éhesek. Vártunk, vártunk, előkerültek a titkos bojlijaink, cserebere, halak kivárnak, bojlicsereÍgy telt el az első nap délután. Aztán este megérkezett az első jelentkező Zsolti botjára, egy gyönyörű potyka. Beérett az etetésünk, vagy csak egy öngyilkos halacska járt éppen felénk? Hát nem, mert a következő bot jelzője is örülten sípolni kezdett! ismét egy bajszos tólakó!

De nem csak a tó kezdett éledezni, mögöttünk az éjszakai erdő is életre kelt, minden rikító, csörgő, zörgő „szörnyetegével”, ami vadregényessé varázsolta éjszakai virrasztásunkat! Bár nem féltünk, de minden furcsa neszre felkaptuk a fejünket.

Virrasztottunk, de a halak biztos legszebb álmukat aludták, mert felénk se néztek reggelig! Reggel szerepcsere, már mi szundikáltunk és a halak húzták a botokat! Tiszta örület, úgy látszik ki akarnak fárasztani bennünket.

Megfogadtuk nem hagyjuk magunkat! Meg aztán nem is olyan fából faragták a bojlis horgászt, hogy egy 48 órás horgászat kifogjon rajta, pláne nem a halak. Így hát, felvettük a kesztyűt és csak húztuk a halakat, húztuk rendületlenül! Nem volt megállás. Jött ponty, amur is számtalanul, és szerencsénkre már nem a „Tescó-s” kategóriából!

Beköszönt egy balin is. Őkelme valami vegetáriánus példány lehetett, ugyan is alapjáraton ragadozó ösztönökkel áldotta meg a teremtő!

Napközben szlovák szomszédjaink látogattak meg bennünket, először egy kis magyar nyelvlecke és pár kupica pálinka erejéig, majd napjában többször is, horgászbottal kezükben

halat terelgetve a vízparton ide-oda! Szerencsére a gordiuszi csomókat sikerült hamar kioldani. A horgász hagyomány őrző ember hírében áll, hát igyekeztük ezt a látszatot minél tovább fenntartani, halfogáskor a kifogott halak egészségére és Szent Miklós (pálinkafőzők védőszentje) tiszteletére koccintottunk. Újdonsült szlovák barátaink hamar asszimilálódtak, és elfogadták és ápolták velünk a magyar „hagyományokat”!

Tábori konyhánkban is nagy volt a sürgés forgás, harapnivalóról Keszler Laci barátom és jómagam gondoskodtunk. Volt minden, ami szem szájnak ingere, sült szalonna, sült kolbász, levesek és Erika (Ábel Laci felesége) jóvoltából sült szalonna, tejjel és juhtúróval. Fenséges lakoma!

Napközben jöttek még szép halak, amiket mérlegelés és fényképezés után visszaengedtünk életető elemükbe! Mint utólag kiderült, nagy kár volt, mert az összes halnak elmondták, hogy mindenre elszánt VAHOSZ-os pecások leselkednek rájuk a part e részén, és nagy ívben elkerülték a horgainkat!

Az éjszaka felemásra sikeredett, mintha kettévágták volna a horgászhelyünket. Zsolti és Laci egyfolytában húzta a halat, mi meg csak működéstámogató funkciókat láttunk el, a merítés és fényképezés hasztalan tevékenységét folytathattuk irigykedve.

Nagy élmény volt ez a horgászat! Volt halban részünk bőven, szereztünk új barátokat, és egy gyönyörű, halban gazdag horgászto vendégszeretetét élvezhettük két napon keresztül. Fáradtan ugyan, de felejthetetlen élményekkel gazdagodva indultunk haza a dimbes-dombos Dunántúlra!

Kedves Barátaink, - Sallai Zsolt és Ábel Laci-, köszönjük a meghívást, és ha lehetőség adódik, jövünk jövőre is!

” jövőre veletek ugyan itt”

képen balról jobbra – Ábel László, Kondor Norbert, Sallai Zsolt, Keszler László